

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

Molitev na praznik vnebovzetja

Prosimo torej Vsemogočnega Boga, ki je mater svojega Sina vzel s telesom in dušo v nebeško slavo, da bomo vedno hrepeneli po nebeškem in tako postali deležni njene slave.

Isto misel izraža naša stara nabožna pesem: Moj duh, iz teles z Marijo v nebesa povzdigni se ti.

dr. Jakob Ukmar

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, upravitelj bolniške župnije

8

G
L
A
S
U
Ž
N
P
I
Z
O
B
I
M
J
E
K
R
Š
Č
A
N
S
T
V
A

Beseda tolažbe

**Marijino vnebovzetje – 15. avgust
(slovesni in zapovedan praznik)**

Marijino vnebovzetje je praznik upanja, saj nam govori, da je ena izmed nas ljudi Marija, dosegla polnost življenja, ki ga kristjani vidimo v večnosti. Marijino povečanje je svojevrstni poklon krščanstva ženi, saj je Bog prav Marijo, mater in ženo prvo na najodličnejši način povečal v nebesih. S praznovanjem želi katoliška Cerkev poudariti tudi dostojanstvo in visoko poklicanost vsake žene. Praznovanje nas tudi spominja, da sta v našem življenju pomembni tako materialna kot duhovna komponenta, tako večno kot zemeljsko in da se oba prepletata. Delo za duhovno ne pomeni zanemarjanje materialnega. Po krščanski tradiciji velja prav nasprotno: ko se trudimo za zemeljski napredek, si s tem že pripravljamo večno bivanje. Današnji praznik v nas pogloblja to upanje, saj pred nas postavlja primer nekoga, ki mu je to na odlični način uspelo: Jezusovo mater Marijo.

Praznovanje Marijinega vnebovzetja nas želi spomniti tudi na to, da sta v življenju pomembni tako materialna kot duhovna sestavina, tako zemeljsko kot večno. Krščansko versko izročilo uči, da si s prizadevanjem za zemeljski napredek posameznik pripravlja večno

Avgust
2022

bivanje. Marijino vnebovzetje v vernikih pogloblja upanje, da je z življenjem po Marijinem vzoru želeni cilj bivanja pri Bogu dosegljiv za vsakega vernika.

Marija je bila naša sopotnica, spremljevalka, naša priprošnjica in tolažnica v zgodovini. Mariji se želimo zahvaliti za njeno brezmejno skrb in materinsko varstvo. Naša hvaležnost je istočasno tudi naša velika prošnja in želja, da bi še najprej hodili pod njenim varstvom po poti žive vere, svetlega upanja in požrtvovalne ljubezni.

Vir : <https://katoliska-cerkev.si>

Nekaj misli na začetku

Življenje je vedno nepredvidljivo. Predstava o življenju brez sprememb, nepričakovanih dogodkov ali ovir je navadna utvara. Večkrat si domišljamo, da smo na višku znanja in sposobnosti. Ko tako razmišljamo, že ponovno stojimo na začetku. Zato smo v raznih življenjskih obdobjih in okoliščinah pravi novinci, začetniki. Začetništvo se nas drži kot klop, bi lahko rekli. Življenje je dogajanje, premikanje. Resnično življenje ni mirovanje, ampak gibanje, sprememba, dinamičnost. Ker je življenje razgibano, nam nikoli ne dovoli, da bi dosegli nek cilj in se tam ustavili, počivali na lovorikah v mirnem okolju in utečenem vsakdanjiku. Življenje nas neprestano vabi, izziva naj iščemo, naj začnemo znova, naj se borimo.

Sem p. Cristian Balint in spet sem na začetku, novinec in kaplan v bolniški župniji. Rodil sem se v Romuniji leta 1977, kjer sem tudi živel do dvajsetega leta starosti. Za redovniški in duhovniški poklic sem se odločil v rojstni domovini. Po končani gimnaziji, letu noviciata in izrekanju prvih redovnih zaobljub me je življenjska pot in Božja previdnost vodila v Slovenijo, ki je postala moja druga domovina. Tako sem oktobra 1997 prišel v Ljubljano, kjer sem leta 2003 uspešno zaključil teologijo. V duhovnika sem bil posvečen v rodni domovini 17. aprila 2004. Na Vidmu pri Ptujju sem deloval kot kaplan do 1. avgusta 2010, ko sem za kratek čas

»zapustil« Slovenijo. Vrnil sem se v Romunijo, kjer sem za šest mesecev bil župnijski kaplan, nato sem za obdobje enega leta in pol deloval kot vzgojitelj v katoliški gimnaziji. Od 14. septembra 2012 do 1. avgusta 2014 sem redovniško in duhovniško poslanstvo izvrševal v Sloveniji kot župnik sodelavec v župniji sv. Doroteje v Dornavi. Od 1. avgusta 2014 pa do 1. avgusta 2022 sem bil župnik v župniji Ljubljana sv. Peter.

Blažena Mati Terezija iz Kalkute je nekoč dejala: *»Ne spomnim se, da bi Gospod kdaj govoril o uspehu. Govoril je le o zvestobi v ljubezni. Gospod me je poklical k zvestobi v ljubezni. To je edini uspeh, ki kaj velja.«*

Kot ljudje in kristjani smo vedno začetniki na svoji življenjski poti in v svojih stikih z Bogom in ljudmi. Vsak dan pomeni začetek nove poti, srečanje z novimi izzivi, tako pri delu in poklicu kot v duhovnem življenju. Vsak dan je napredovanje v neznano, nepredvidljivo ... Če hočemo ostati na starem in nič spremeniti, zadostuje, da smo v strahu. Ustvarjati novo, hoditi naprej, to pa zahteva trdno vero v Boga, pogum, predanost, iznajdljivost ...

Bistvo našega življenja je ljubezen. Vedno znova namreč lahko ugotovljamo, da je edino naše trpljenje pomanjkanje ljubezni. V polnosti se lahko uresničimo, če ljubimo na zdrav in pristen način. Kadar pa v moči Božje milosti ljubimo na zrel način, se sprosti vsa naša notranja lepota in tako vse naše telesne, umske in duhovne sposobnosti dosežejo namen. Le od zrele ljubezni je odvisna kakovost našega življenja, ki je lahko polno ali prazno. Vse je odvisno od tega, ali smo ljubezen izkusili v resnici ali le na videz. Če smo kdaj komu izkazali zastonjsko, odraslo, nežno in obenem vztrajno ljubezen, je naše življenje polno svetlobe in barv, drugače pa je sivo in pusto. Zato Kristus na križu naj nam pokaže pot ljubezni, saj kadar namreč poskušamo zares ljubiti, naletimo na cel kup ovir in ugotovimo, da je to, od vseh najpomembnejše opravilo, tudi najtežje.

Naj nam Bog nakloni svoj velikodušni blagoslov.

p. Cristian Balint, kaplan v bolniški župniji